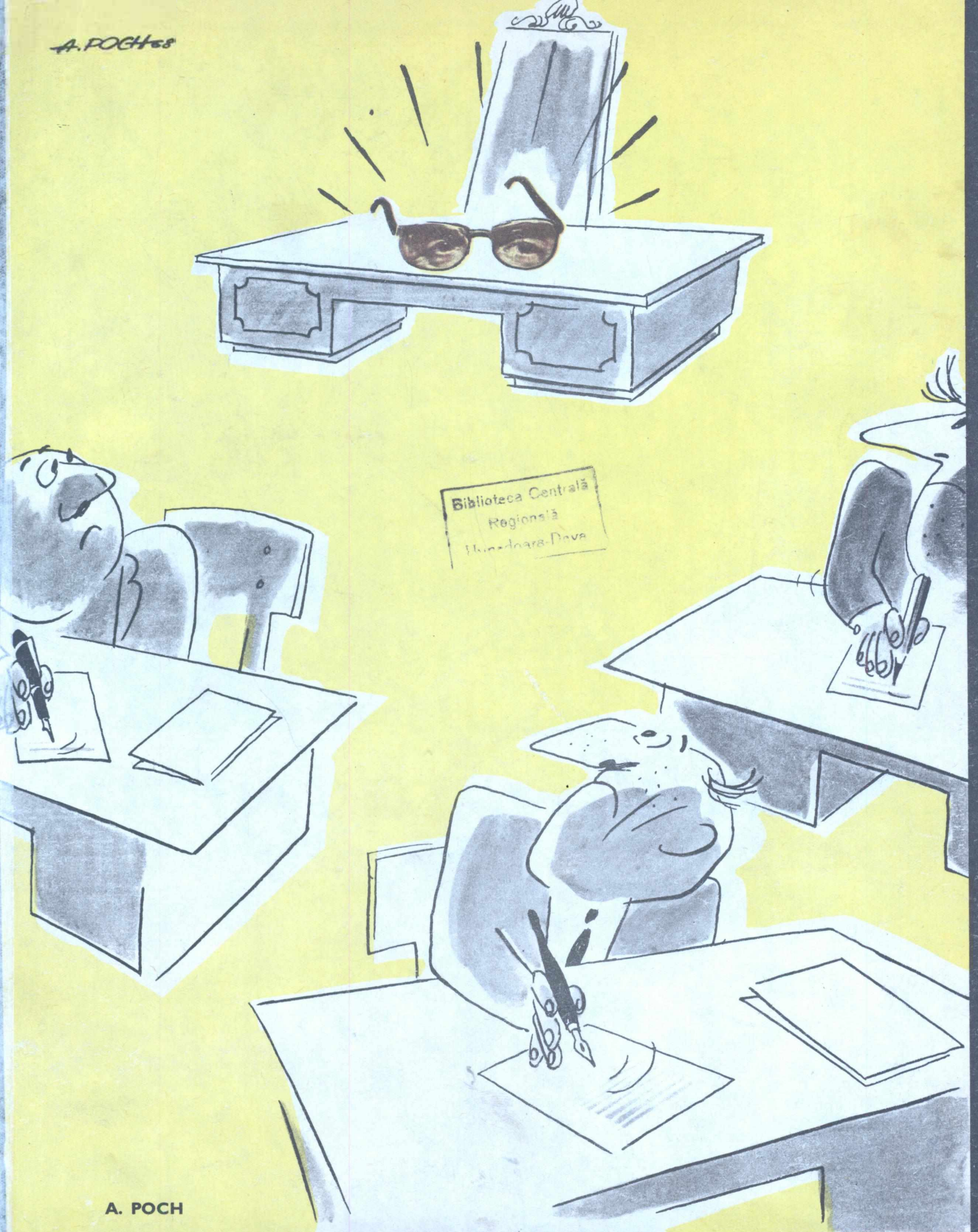

A. POCH '68

A. POCH

urziica

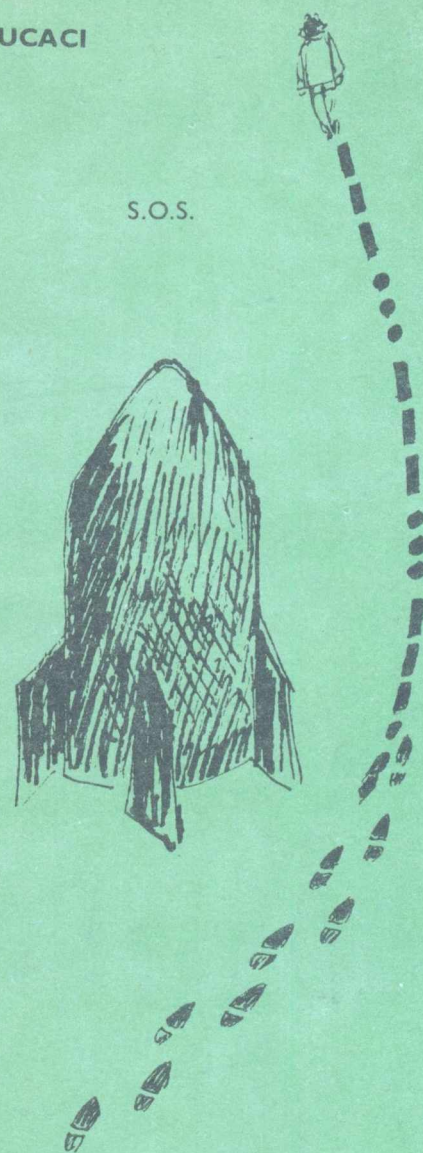
ANUL XX • Nr. 9 • 15 MAI 1968 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

N. CLAUDIU

... și criticul său

A. LUCACI

..ȘI AVEA NAE UN FRIG

M. JOLDEA

— Aici, nene! Oprește aici... și să-l dăm jos. Dar încet, frate că-i nou nouț!

— Bună ziua, domn Nae! Acuma l-ai cumpărat?

— Sărut mina! Chiar acuma.

— Să-l stăpânești sănătos! Asta zic și eu frigider! Ce marcă e?

— Fram.

— Cu asta nici nu mai știi ce înseamnă aia căldură...

— Cred și eu.

— Ah, când mă gândesc iar la apa caldă pe care o voi bea toată vara, îmi vine să înnebunesc, domn Nae!

— Lasă, madam Ionescu, vii la mine. Mai pui o sticlă cu apă la gheață.

— Și laptele se brânzește vara, domn Năică...

— Ei, mai pui și d-ta o sticlă, două la gheață... ce d-zeu! Sintem vecini...

— N-aș vrea să te incomodez, domn Năișor..

— Vai de mine! Se poate? Loc berechet! Nu vezi! Parcă-i și sifonier!

— Vai, domn Năică, ești atât de gentil! Îți mulțumesc!

— N-ai pentru ce, madam Ionescu!

Frigiderul lui Nae pus în funcțiune făcea minuni nu altceva. Cuburi de gheață, laptele

rece de-ți era mai mare dragul să-l bei, carnea fragă... ce să mai spun, domn Nae murea și învia de bucurie.

— Să trăiești, domn Nae!

— La fel, domn Gică!

— Da' ce-am auzit? Că-ți luași frigider?

— Ce să fac, domn Gică! Se pun căldurile...

— Bravo, domn Nae! Tare mă bucur când aud pe cineva care mi-e drag că și-a îndeplinit o dorință. Alții suferă, d-le, când aud de bucuriile altora. Eu nu. Așa eram de fericit de parcă l-aș fi cumpărat pentru mine. Să-l stăpânești sănătos, domn Nae!

— Mulțumesc, domn Gică.

— Și unde l-ai instalat?

— Lingă intrare, în firida aia...

— E perfect. Nici nu se putea găsi un loc mai bun! Greu e la mine. Burlac... fac menajul în casă. Unde naiba să țin eu vinul și sifonul? Îl țin pe balcon, domn Nae, și când vin acasă de la serviciu beau un fel de ceai călduț...

— Lasă, domn Gică... ții vinul și sifonul la mine!

— Asta n-ar fi nimic, dar cu mîncarea e mai rău. Supa se acrește... musacua se acrește... că vine o femeie la trei zile și îmi gătește. Dar te întreb eu acuma, domn Nae, poate ține o mîncare vara, fără frigider? Și încă trei zile pe balcon! Așa-i că nu se poate?

— Lasă, domn Gică! Mai pune la mine...

Popu- laritate

O rară și modestă (sincer spus!)
Experiență editorială
Mi-a furnizat premise și-am dedus
Că faci o categorică greșală

Dacă te bucuri că ai scos o carte
(De pildă un volum de poezie!)
Și-n două zile a zburat departe
(Deci ai avut succes de librărie!)

Favorizat de-o astfel de-ntimplare,
Poți să rămii ilustru anonim
Chiar dac-ai fost sortit să te citim
În douăzeci de mii de exemplare,

În vreme ce volumul nevîndut,
Statornic în vitrinele bogate,
Îți face, prin valoarea-i de rebut,
O foarte mare popularitate

Căci astfel trecătorii au motiv
Să spună (cu sau fără ironie):
— Ia uite, dom'le, ce poet activ!
E an de an prezent în librărie!

STELIAN FILIP

IDER!

— Se poate, domn Nae? Să nu crezi că am făcut vreo aluzie. Dar mă plîng și eu așa, ca unui frate... că tocmai mă gîndeam într-o seară... cui las eu tot ce am dacă mă prăpădesc? Și m-am gîndit la d-ta! Ce vrei, frate Năiță, dacă n-am pe nimeni!

— Ia nu mai vorbi așa, domn Gică! Sănătos ești, bătrîn încă nu ești...

— Cine poate ști zilele omului! Să știu, frate Năică, că vinul și sifonul le pun la d-ta. Dar mîncarea... chiar dacă mă rogi, nu! Mai bine o las să se strice decît să profit de bunătatea d-tale...

— Fugi omule de-acolo! Se poate? Să se înăcrească bunătate de mîncare?!

Și așa veni ră domn Gică, madam Ionescu, madam Vasilescu, domnul Popescu, iar domnul Nae scotea dintr-ale lui ca să facă loc pentru ceilalți. Ba mai începură să se certe între ei.

— Lasă că știu eu ce spuneai de domn Năișor, ființa asta atît de delicată...

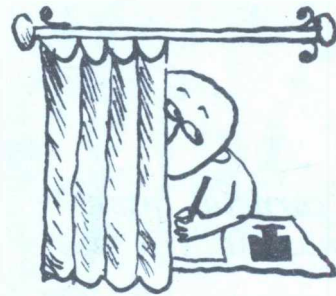
— Eu, madam Vasilescu?

— Da, da, madam Ionescu... nu mai face pe mironosița! Și ia-ți laptele din frigider că ți-l arunc de nu se vede...

(urmare în pag. 14)

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Nu-ți irosi viața alergînd după glorie. Gloria este apanagiul morților. E singura lor viață.

● Opunem idealului realul. Ca și cum aceste noțiuni s-ar contrazice. Cel ce are un ideal, e un realist. El depune toate eforturile ca să-l înlăptuiască. Idealul nu este un joc steril al imaginației, o himeră. Să spunem deci «realități și himere».

● Omul de geniu nu e genial în permanență. Dimpotrivă. Trecînd cu mediocritate prin viața cotidiană, își va concentra toate puterile spirituale la masa de scris, la tribună, pe scenă, în fața șevaletului. Cei ce-și risipesc verva și erudiția prin saloane și cafenele rămin, de obicei, niște ratați.

● O literatură care nu se încadrează în preocupările epocii, este inutilă. Tot atît de inutilă este aceea literatură care, servind o teză, își trădează jocul prin carența expresivității artistice.

● Perimat nu e lucrul vechi, ci un lucru care nu mai e valabil. Teatrul lui Maeterlink, d' Annunzio și-al altor autori moderni e mai perimat decît al bătrînilor Sofocle, Shakespeare, Molière...

● Pînă și din Niccolo Machiavelli, marele patriot, istoricul înțelept, spiritul clarvăzător, ipocrizia noastră a făcut un cinic, un «machiavelic». Socotesc că Machiavelli nu știa ce este machiavelismul, tot așa după cum (mi-a mărturisit el însuși) — Pirandello nu înțelegea, nu știa ce este «pirandelismul».

● Poete, nu ocoli dicționarul de rime. Vei găsi acolo nu numai rime, dar, ideea însăși.

● Politețea n-o risipi numai în saloane, unde toată lumea se poartă ceremonios, ci printre oameni, imprevizabile, momente, cînd ai avea poftă să te cerți.

● Sătulul nu crede flămîndului dar nici flămîndul nu crede în podagra sătulului.

● Interludiile de lene din viața unui om activ sînt cele mai prețioase momente: ele reprezintă, mai mult decît un repaus, o pregătire.

● Impulsiv, nerăbdător, dînd din coate, a ajuns, înaintea tuturor, recomandînd altora proverbul: «toate îi sosesc la vreme celui ce știe să aștepte».

● La douăzeci de ani eram fericit că am întregul viitor înaintea mea. Acum sînt mai fericit, fiindcă am, în urma mea, un trecut întreg.

● La țarmul mării, așteptăm răsăritul lunii pline ca pe-o sărbătoare, fiindcă n-o vedem așa decît o dată la cîteva săptămîni. Soarele răsare și apune plin în fiecare zi: de aceea e puțin festiv.

● Marile descoperiri s-au făcut din greșală. Vezi America și penicilina.

● Maimuța sau peștele din care ne tragem se credeau, poate, o rezultată, după cum noi oamenii ne socotim o finalitate cînd, poate, nu sîntem decît pregătirea unor făpturi superioare.

● Monumentalitatea nu constă în dimensiuni ci în puritatea liniilor, în armonia planurilor, în majestatea întregului. Parthenonul e mai monumental decît uriașul turn Eiffel. E-rechteonul decît cutare zgîrie-nori.

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTÉ SI ANIMALE

*Din carnetul intim
al unui „fluieră vînt“*

● Toate drumurile duc la primul bar.

● — Auzi? Se leagă ăștia, imemorialiștii ăștia, dă vrăjește cu morala pin' prese de fasonul nostru, ca cutare! Lasă-i așa, neamule, dacă ie incuți. Da' ce? Lamarten n-avea chică? Molié nu purta perucă? Și Saciz ăla de-a scris Amlet n-avea cioc?

● Cel mai legal domiciliu e strada.

● Femeia care stă dinineța la bar n-are «probleme» pentru seară.

● Mare scofală să ajungi «cineva» în viață. Totul e să trăiești fără să fi ajuns nimic

● Nu ceda locul în tramvai că ți-l ocupă.

● N-am nevoie de bani. Mă mulțumesc cu lovele.

● Am «cirlig» la parcuri fiindcă acolo se agață cel mai sigur.

● Noaptea! Iată ziua mea de muncă!

● Viața este o șuetă între banc și bancă.

● Nu mi-a plăcut niciodată astronomia. Dar «cinci stele» le văd cu ochii închiși.

● «Fetițe dulci din București!» Asta zic și eu muzică... ușoară.

● Cinematograful este întunericul unde ies «multe» la lumină.

● Cine dă și fuge este un laș. Cine ia și-o tulsește este un om de curaj.

● Buletinul meu de identitate se cunoaște după cap. Umblu cu el gol.

● Nu «aina» face pe om. Dar pe ne-om da.

● Cele mai sigure venituri ale mele sînt două: «șifonierul» bătrînei și «porfeiu» babacului. Iar restul este numai «obecte» de uz casnic.

● Cînd începi să ai greutăți în muncă pe stradă, mută-te pe bulevard.

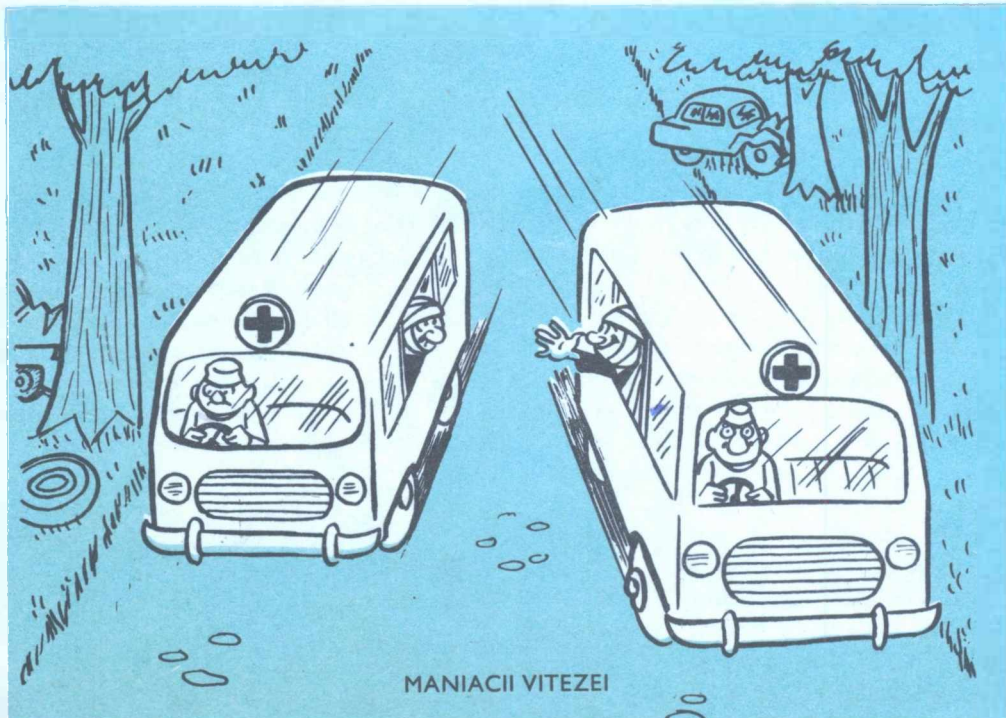
● — Băăă, copile! Vizionează bine ce-ți spune mîndel acuma. În amor, ori ești mini-jupe, ori ești mare prost. Și, dacă nu, atunci ești prea super-estet pentru mine.

NELL COBAR

- Tovarășe șef, fiți atent! Aici nu sîntem la fabrică: n-avem pagube planificate...

FRED GHENĂDESCU

MANIACII VITEZEI

EXERCITII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

FAULT

Cotidianul «Sciteia Tineretului» din 30 martie a.c. popularizează cu deosebită simpatie figura cunoscutului jucător brazilian de fotbal Garrincha. Petre Cristea, autorul reportajului «Drama unui idol» închinat lui Garrincha, socotește nimerit să facă anumite incursiuni «pitorești» în viața particulară a fotbalistului brazilian și mai ales în aria sa de cunoaștere exterioară fotbalului.

După cum se știe, echipa Braziliei, socotită — în ciuda rezultatului de la Londra — drept cea mai bună din lume, a străbătut globul în lung și în lat cu ocazia diferitelor meciuri pe care le-a susținut, prilejuind lui Garrincha vizitarea marilor metropole ale lumii.

Mergînd pe linia eufemismelor lui Petre Cristea ni se pare deosebit de amuzant și original faptul că fotbalistul brazilian, marele campion al picioarelor, întrebat o dată de un ziarist dacă i-a plăcut Parisul, a dat uluitorul răspuns:

«Dacă Parisul este acel oraș în care Zeze (probabil un coechipier — N.N.) s-a împiedicat și era să cadă la poarta hotelului, atunci mi-a plăcut».

Noroc de acest mic accident al lui Zeze, altminteri Parisul n-ar fi rămas niciodată consemnat în scoarța cerebrală a mult umblatului Garrincha.

Se zice că antrenorul campionului brazilian operează acum mai mult asupra psihologiei elevului său, în sensul că urmărește să-l îndirjească împotriva viitorului său adversar

direct. Astfel, în ajunul meciului cu Anglia i-a spus lui Garrincha că fundașul englez Flowers îl desconsideră și că în fața acestuia Garrincha nu înseamnă nimic. Minciuna a prins și brazilianul a jucat dumnezeeste, întrecîndu-se pe sine.

Petre Cristea caracterizează eufemistic drept «naivitate copilărească» acest aspect de dezvoltare spirituală întirziată.

Oare tot din naivitate copilărească Garrincha și-a părăsit cele opt fete și pe mama lor fără să le asigure nici un mijloc de subsistență, pentru a se încurca cu o cîntăreață de samba, cu care trăiește într-un lux orbitor?

A se populariza cu simpatie, mai ales într-o publicație de tineret, personaje situate la periferia condiției umane, chiar dacă trag impecabil la poartă, constituie cel puțin un «fault» împotriva principiilor noastre care imbină altfel sportul cu morala și cu cultura.

Cine va fluiera lovitura de pedeapsă?

REPORTAJ ÎN IMAGINI

Pentru că tot sîntem la capitolul «fotbal», nu putem trece neobservată senzaționala fotografie din «Sportul» nr. 142/3 aprilie 1968, care are ca legendă următoarele rînduri: «Publicul bucureștean întîmpină întotdeauna cu simpatie echipele provinciale...» Și acum fotografia: în prim plan se vede cu deosebită claritate un spectator în picioare care fluieră haiducește cu toate degetele de, la ambele mîini introduse în gură. În stînga și în fața acestuia se află alți doi cetățeni, animați de sentimente similare, care urlă cit îi țîn plă-

mîinii cuvîntul «huo», ușor descifrabil după conturul circular al buzelor. Un altul agită o talangă, contribuind împreună cu alți spectatori la crearea unui tumult mai degrabă ironic decît binevoitor. Nu ne-ar mira deloc dacă din mijlocul acestui colectiv de «simpatizanți» ar zbura pe teren cîteva sticle goale de bere (sau chiar pline) pentru întîmpinarea «cordială» a provincialilor.

DEZACORDUL DE LA BACĂU

L. Darian scrie în «Ateneu» nr. 3, organul băcăuan lunar de manifestații culturale locale, cîteva versuri din care cităm:

NUD PRELUNG

*Pentru descîntece și coapse și sîni
Ca pe un fus răsucite, rotunde,
Și pentru adîncuri de cer în fintini
Și pentru arcade și unde.*

Punct. Cu alte cuvinte s-a încheiat o frază sau o idee. Oare în ce adîncuri de tintini s-o fi rătăcit verbul strofei de mai sus, verb care de altfel nu apare deloc nici în restul de două strofe pe care nu le-am mai citat.

Se naște întrebarea: Cine sînt răsucite, rotunde, ca pe fus? Sîinii? Nu se poate, pentru că aceștia ar trebui să fie, potrivit acordului gramatical, răsuciți și rotunzi deoarece «e masculini» și adjectivele «e feminine».

Dacă autorul ține cit de cit la acord, ceea ce judecînd după sintaxa strofei citate pare puțin probabil, îi putem oferi soluția de intrare în legalitate. Primul vers trebuie modificat astfel:

*«Pentru descîntece și sîni și coapse
Ca pe un fus răsucite, rotunde etc...»*

În felul acesta acordul este salvat. Dar pentru găsirea verbului dispărut din text se simte neapărat nevoia de ajutorul unui detectiv particular care să facă investigații pe spezele redacției din Bacău.

ESPERANTO?

În ultima pagină a revistei «Ramuri» nr. 3 se pot citi niște traduceri, semnate T.G. din poezia lui Michel Deguy. Cităm o singură strofă.

Ora 8

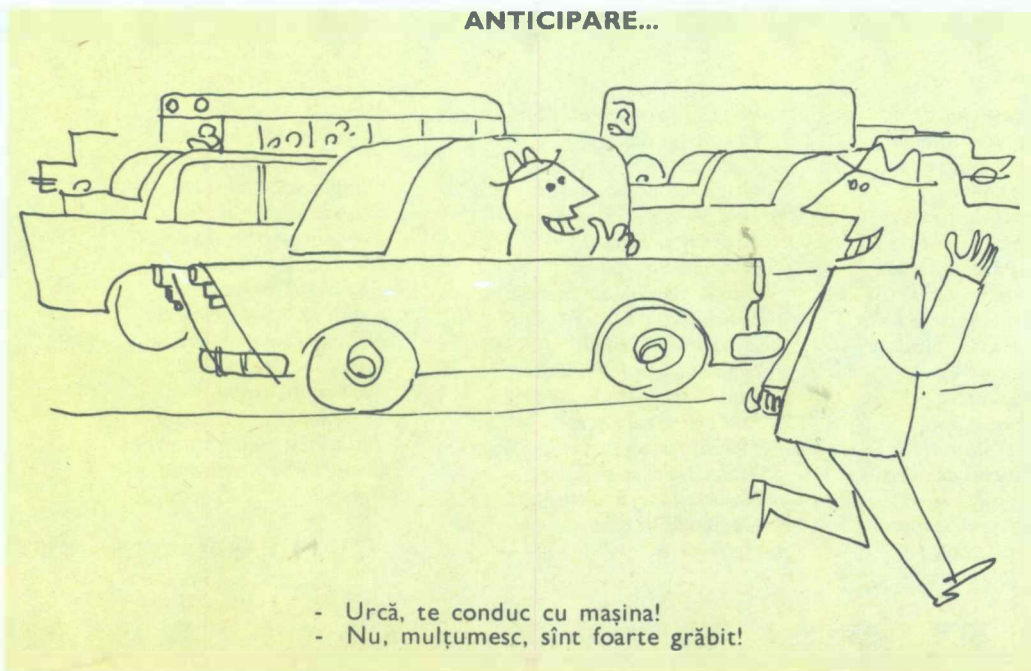
*Cînd arborele evantat reviră
Ca ramurile unui tigr
În toate sensurile rivat
Revirează evantat arborele cînd
Din tigr ramurile ca sensuri derivă.*

Credem că nici I. Heliade Rădulescu n-ar fi reușit, în perioada sa italianizantă, o mai mare performanță neologistică. De la versul:

«Ca buclele lui Febu, te-amată, te-circendă»
scris aproximativ acum 120 de ani nu s-a mai publicat pînă acum nimic atît de aproape de stilistica de atunci a lui Heliade. Poate doar textele în esperanto.

CIK DAMADIAN

ANTICIPARE...

- Urcă, te conduc cu mașina!
- Nu, mulțumesc, sînt foarte grăbit!

— Cred că o să fiu premiat! Inovația mea aduce întreprinderii economii serioase!!!

V. Vasiliu

Trebuie să vă mărturisesc că, de aproximativ trei luni de zile în casa noastră e o eferescență culturală, cum n-a mai fost de la examenul meu de admitere la Litere și Filozofie, când de altfel am și căzut.

Prin februarie, într-o duminică mohorită cu viscol și ger mare, tocmai potrivită pentru noutăți care să te cutremure, nevastă-mea îmi comunică:

— Sandule, toată noaptea m-am gândit...

— Ei vezi? De aceea te trezești dimineața cu migrene și cu cearcăne la ochi. În sfârșit, acum, dacă tot ai făcut efortul, spune...

— Vreau să învăț limbi străine!

— Poftim?

— Limbi străine. Toată lumea învață engleza, franceza sau germana...

Am privit-o câteva clipe, hipnotizat. Cînd gîndește în timpul nopții, știam că gîndurile Adelei lunecă de obicei pe fibre textile, sau se încilcesc în țesături de jerse pe buret, care, între noi fie vorba, sînt foarte frumoase și merită o noapte de gînduri și cugetări.

— De ce mă privești atît de curios, Sandule? Nu mă crezi în stare să conversez în limba lui Shakespeare?

— Uite ce, dragostea mea, i-am răspuns eu în limba lui Nicuță Tănase, sînt de acord să conversezi în graiul lui Shakespeare, dar pentru tine ar fi mai ușor să conversezi în traducere...

— Te poftesc să nu mă subapreciezi. Și în liceu am fost un element destoinic. Eram dată ca exemplu.

— Știu, iubito. La gimnastică, la dirigiență, la cor... Totuși după cum se spune, engleza sau franceza sînt mai complicate decît răsuciți capul de trei ori în jurul gîtului...

Argumentele mele s-au dovedit zadarnice. Am încercat s-o lămuresc, am luat-o cu vorbă bună, am luat-o cu încetul, am luat-o la croitoreasă, ea m-a ascultat, a mers, și după probă mi-a întins o listă.

Cunoștințe-n medicină
N-am nici una minimă,
Dar altminteri, ca rutină,
Sînt un as în inimă,
Dau și consultații dacă
E un caz mai insolit
Sau e vorba de-o săracă
Inimă de-ndrăgostit.
Eu prescriu din ale mele,
Zeci de sfaturi practice,
Care lecuiesc rebele
Suferințe clasice.
Gelozia bunăoară
O tratez c-un antidot,
Care-o face să dispară:
Inima din piept mi-o scot!
Se-nțelege, prin urmare,
Că-s în totul de acord,

Cînd se face-o transplantare
În materie de cord.
Deci salut fără ezitare
Grefa mușchiului vital...
Însă — după cît se pare —
Nu-i ceva original.
Operații de grefare
Parcă s-au făcut mereu:
Unul Richard, nu știi care,
Avea inimă de leu,
Iar alți semeni, pasămite,
Inimi reci și-au instalat
Din pietre necioplite
(Vechi sistem ce s-a păstrat)
Mulți din ei se și însoară,
Nu le pasă nici de-un ban
Că, în loc de inimioară,
Au în piept un bolovan.

Poate în paleolitic
Însăși moda o cerea!
(Evul preistoric critic
Din povestea «el și ea».)
Practicile primitive
Și asemenea «proteze»
Din o mie de motive
Este cazul să-nceteze.
N-am să le înșir îndată,
Nici nu-i loc aici, firește,
Inimii i-e dat să bată
Și să simtă omenește!
Subsemnatul, să se știe,
Nu doresc să am vreodată
Decît inimă... zglobie:
Vreau o inimă de fată.

BARBU ALEXANDRU

Sfaturi practice

UN SUBIECT LA ORDINEA ZILEI

— Ce-i cu lista asta, ingerașule?... Nasturi, vatină, furnituri?...

— Da. Furnituri pentru lecție. Dicționar englez-român, român-englez, englez-englez, metodă ciclul I, metodă ciclul II, metodă ciclul III...

— Nu te supăra, scumpo, dar ai de gând să te înscrii de-a dreptul la examenul de doctorat?...

În definitiv, Adela avea dreptate. Să cunoști o altă limbă decît cea maternă, e și civilizată și util. E și o variație. Ne mai certăm și în limbi străine. Să creadă vecinii că ținem simpozioane. Așa că, în după-amiaza aceea nu m-am dus la piață. M-am dus la anticar. Am umplut o sacoșă cu dicționare. E drept

că, în grabă, am mai achiziționat un dicționar româno-sanscrit și unul hindo-afgan, dar le-am păstrat. Mai știi ce gusturi lingvistice o s-o cuprindă luna viitoare?... În spatele meu, doi tineri mă priveau șoșotind admirativ:

— Ce-nseamnă intelectualul, dom'le! Îți simți de la o poștă!...

— Sînt specimene rare! confirmă celălalt. Țștia își lasă tot salariul la anticariate și librării.

Am spus frumos «good by» și am intrat vizavi la o ȳuculiță, mai puțin intelectuală.

În răsțimp, acasă, cu telefonul la ureche, Adela încerca, după ziar, toate anunțurile profilate pe lecții de limbi străine. Pînă la ora zece seara nu găsise ceva corespunzător. Un profesor zăcea în ghips și preda lecțiile la căpătiul său, ceea ce nu-mi convenea, întrucît nu șțiam ce barbă-albastră s-ar putea ascunde în ghipsul respectiv; un altul preda engleza, franceza, greaca veche și schiul, contra Trabant; o «fraulein» sisiiată și ieșită la pensie în

1937, își oferea cunoștințele lingvistice, contra cameră mobilată, așa că eu mă și vedeam mutat sus la mansardă, sacrificat pe altarul culturii anglo-saxone. Pînă la urmă norocul mi-a zîmbit. Madam fraulein a renunțat întrucît dumneaei sisiiia engleza numai contra cameră cu încălzire centrală. O tinără și simpatică profesoară n-a venit decît o singură lecție. La cea de a doua lecție, Adela a expediat-o rapid întrucît, susținea ea, profesoara avea un accent care pe mine mă îmbujora și pe care îl sörbeam din ochi. I-am ripostat să nu se amestece în cultura mea, și că nu are dreptul să mă lase în bezna misticismului numai pentru că sărmana profesoară a fost pedepsită de dumnezeu cu un chip ca al Brigitte Bardot. Am pus mîna pe telefon, am format numărul nenorocitei, am deschis dicționarul englez-român și i-am spus: «My lady, te aștept deseară să-mi predai lecția la un biftek și un șpriț». Sare indignată Adela: «De ce la un biftek?» «Fiindcă alt cuvînt englezesc nu cunosc».

Întîlnirea n-a avut loc totuși, întrucît nu ridicase nimeni receptorul.

Pînă la urmă a găsit Adela un profesor convenabil și pentru ea și pentru mine. Pentru Adela era convenabil deoarece preținea o sumă modestă, iar pentru mine fiindcă poseda vîrsta călugărului din vechiul schit.

Fericirea a picat însă din ziua în care lecțiile s-au pornit și pe micul ecran. S-o vedeți pe Adela! Nici la «El Fugitivo» nu se așază în scaun cu atîta evlavie... Eu îi ascut creioanele, eu îi liniez caietul, eu îi pregătesc stiloul. Am ajuns un fel de valet al profesorului Levițki...

Seara, în pat, în loc să schimbăm o vorbă, să ascultăm radio, să ne îmbrățișăm sau chiar să ne ciondănim, dumneaei mă acoperă cu caiete, cu metode, cu dicționare, iar eu devin personajul principal al exercițiilor ei gramaticale: «Tu ești un cocoș prost». «Tu» este pronumele, «prostul» sînt eu. «Cocoșul», dracu' știe cine e... «El este bărbat nesuferit». Tot eu adică. Și trebuie să tac. Dacă așa scrie la carte!... Poți să contrazici cartea?...

Spre miezul nopții, cînd somnul mă turtește definitiv, gem înăbușit de sub conspecte:

— Adele, ingerașule, fie-ți milă de cocoșul tău englezesc. Hai să dormim. Nici Shakespeare n-a învățat toată engleza într-o singură noapte...

— Bine, fie, consimte ea, dar pun o condiție: să-mi răspunzi în englește la ceea ce îți spun!

— Jur. Ascult.

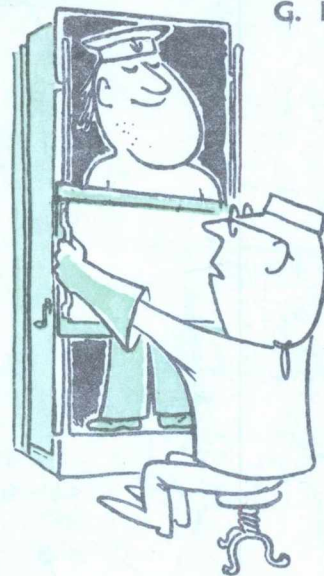
— Good night, darling.

— Kirk Douglas, mami...

P.S. Adela m-a convins. Urmez și eu cursurile. Sînt la a zecea lecție. Și mă descurc binușor. Acum, înainte de culcare, cînd Adela îmi șoptește good night, darling, îi răspund: Elisabeth Taylor. Și cu Elisabeth rămîn în somn.

Ce-nseamnă să cunoști o limbă străină! Mai face omul cîte o escapadă...

G. BADEA

— Respiră adînc!
— Ce adîncime?

V. TIMOC

- Mă cam supără urechea!
- Poftim?!

AL. CLENCIU

ORA DE LATINĂ

— De ce exclamau romanii îngroziti: Hanibal e în fața porții?

— Păi trecuse, probabil, de apărători și se pregătea să... șuteze la poartă!

NU
VĂ
JU-
CATI
CŪ
FO-
CUL

Alaltăieri vine Țucurel la mine și-mi spune:

— Dă-mi, tăticule, douăzeci de bani!
— Dar ce vrei să faci cu suma asta?
— Să-mi cumpăr o cutie de chibrituri.
Hait, zic eu, să știi că Țucurel s-a dat
la fumat. S-a terminat cu guma de mestecat.
S-a sfârșit cu vata de zahăr. Eu îs de vină,
deoarece negăsind un pistol de cow-boy,
i-am luat un browning-brichetă.

Mă caut eu pedagogic prin buzunar, cu
mişcări lente, ca să am timp de gândire, dar
Țucurel, bănuind ceva, îmi spune liniștitor:
— Zău, tată, ce-s douăzeci de bani?
— La cite-ai ajuns? întreb eu.
— La vreo două mii...
— Ia te uită, zic eu, și cum de nu te-am
prins pînă acum?

— Cu ce să mă prinzi?
— Măcar de-ai fuma cu filtru...
— Nu obișnuiesc, tată. Eu nu fumez, ci
colecționez cutii de chibrituri. Pentru asta
îți cer 20 de bani. Am vreo două mii de cutii
pînă acum.

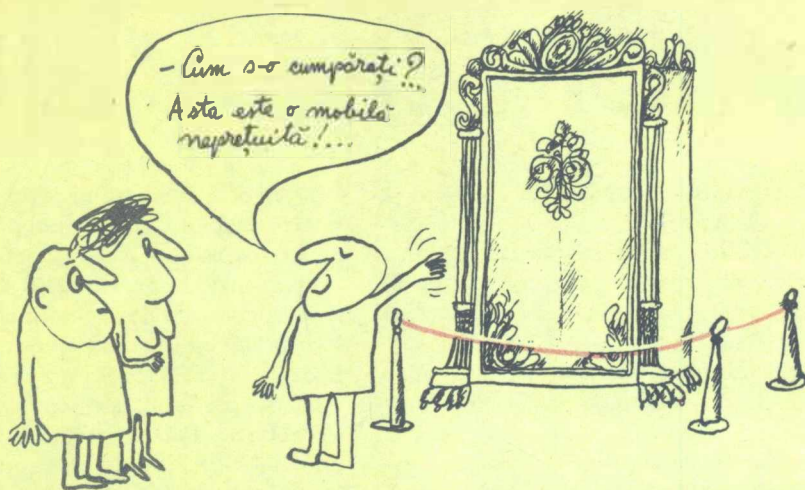
— Păi cum ți-a venit, copile?
— Vreau să mă educ.
— Și-ți faci educația cu chibriturile?
— Da, uite, de pildă, acum vreau să cum-
păr o cutie pe care scrie «Circulați cu bici-
cleta corect echipată».
— N-o ai în colecție?
— De-abia a apărut seria asta.
— Bine, dar tu n-ai bicicletă, ci patine cu
rotile...

— Ce-are a face...
— Da-n celelalte serii ce texte ai descoperit?
— Pe una scrie «Folosiți scule bune».
— Bravo! Dar pe celelalte?
— Păi sînt foarte multe zicale.
— Spune-le pe cele mai interesante și
instructive.

— Verificați frîna...
— Și ce-ai făcut cînd ai citit-o?
— ??!
— Să trecem mai departe.
— Pe altă cutie scrie «nu răspîndiți gripa».
Iată însă una grozavă: «Pietonii au priorita-
te». Sau ce zici de asta: «construiți schele
bune». Dar cum, matale nu le știai?
— Uite că nu. Eu folosesc bricheta!

PETRU VINTILĂ

La magazinul Intreprinderii bucureștene de prezentare și desfacere
din cadrul M.E.F. de pe calea Victoriei unele mobile expuse nu au prețuri.

Cei care «botează» garniturile de mobilă sînt complet lipsiți de imaginație.
(Ca exemplu: sufrageria «Oltul», «Magnolia», holul «Slavici», dormitorul E. 818,
scaune 208, fotolii A + B. etc.).

GRAD

CUM

Am dat un anunț la mica p
citare:

«Cumpăr un cap deștept.
adresa la căsuța agenției».

N-am dat numărul de te
Ca să nu mă biziie la cap
proștii și să-mi ofere capul lor
cumpărare.

A doua zi, am primit un tea
scrisori, de parcă anunțaser
schimb apartament extracentra
tra cameră de trecere în apropi
București. Cei mai mulți se in
sau cit dau. I-am dat deop
pentru că mie îmi trebuie un
deștept, nu unul șmecher.
scriau că ei vînd numai prin sc
cu Renault 16. Și mai șme
I-am dat deoparte. Alții că au n
de bani, dar nu-i taie capul
să-mi dea mie capul lor. Tot
parte. Unul mi-a oferit să iau
tura cu dînsul, ca să-mi ia măs
să vadă ce fel de cap îmi tre

Mi s-a părut cel mai serios c
toți și m-am prezentat la d
M-a examinat atent și m-a înt
scurt:

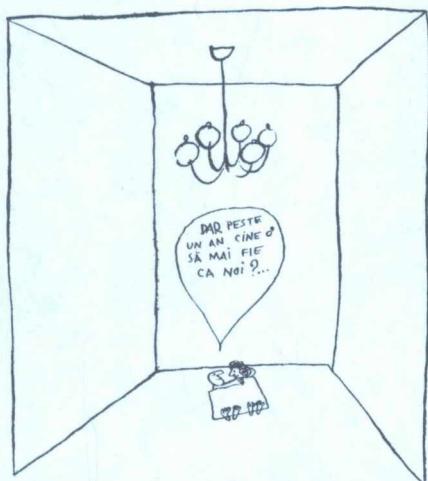
E VĂD, TE VĂD E DUPĂ MOBILĂ

Cinci camere de dormit «Valea 2», de la întreprinderea industrială 6 Martie — Râmnicu Vilcea. stau în depozitul central al O.C.L. Mobila București, deoarece au fost trimise incomplete, mobilizând spațiul, iar publicul nu poate intra în posesia acestui tip de mobilă.

— CUMPARĂTORII: — Apoi, noi o să ne luăm... «Valea»!

Magazinul din calea Victoriei 1—5 al cooperativei «Mobila și Tapiseria» livrează mobila comandată în termen de 8—12 luni.

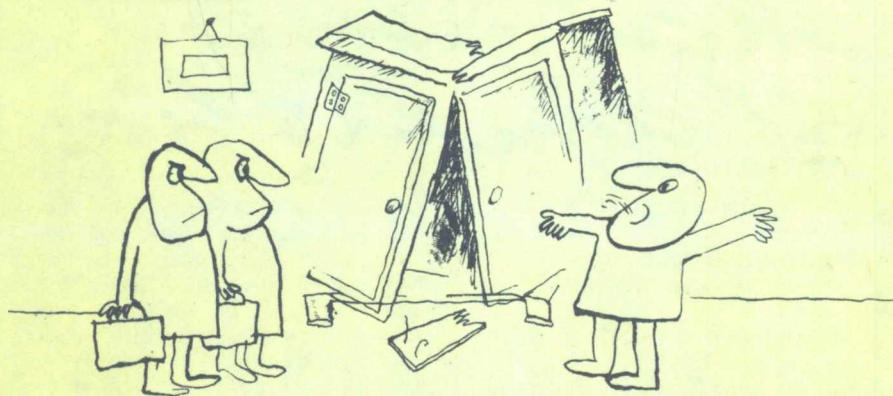

Lucrătorii din magazine și depozitele O.C.L. Mobila-București nu au uniforme — din această cauză, ei nu pot fi deosebiți de cumpărători.

— Da' de ce n-aveți uniforme?
— Nu ținem, doamnă!

Mulți cumpărători nu pot face uz de certificatele de garanție deoarece acestea sînt de multe ori lipite pe spatele mobilelor.

— Certificatul de garanție?...
Păi s-a rupt o dată cu mobila!...

Raid realizat de VASILE ION
Desene de POMILIU DUMITRESCU
și IOSIF TEODORESCU

Șar un cap deștept

— Pentru ce îți trebuie un cap deștept?
— Ca să-i pricep pe cei de la D.G.T.A. (Direcția generală a transporturilor auto).
— Și pentru asta trebuie negreșit un cap special?
— Negreșit. Cu capul ăsta obișnuit, pină acuma am dat chix.
— Omul meu a cîntărit cu grijă acest răspuns, după care a mai lansat o întrebare:
— Dar, ce fac cei de la D.G.T.A.?
— Mai nimic: pe unele linii, au început să desființeze taxatorii.
— Cum? Și se călătorește gratis?
— L-am privit cu îndoială: asta nu-i întrebare s-o pună unul care are un cap deștept de vânzare. Cel mult, s-o pună după ce l-a vindut.
— S-a desființat taxatorul, nu taxa. Taxa o ia șoferul.
— Cum? Șoferul nu mai conduce?
— L-am privit cu și mai multă îndoială: ăsta n-are cap deștept, cel mult, ca să-l dea la solduri.
— Domnule — i-am spus —

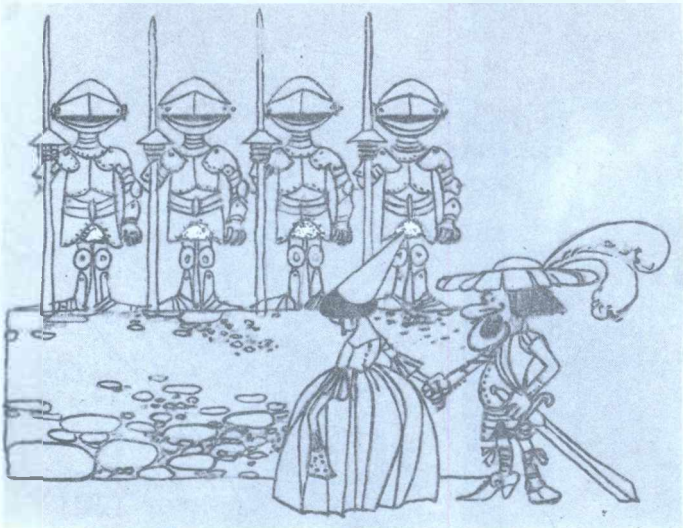
șoferul conduce, dar ia și banii de la călători, în scop de economie.
— Dacă se face economie, e bine!
— zice el.
— Bine? Aș vrea să te văd pe dumneata în autobuz, cînd îți taie biletul între două serpentine, cînd ți-l perforează la sens giratoriu cînd completează borderoul în depășire, sau cînd îți dă restul la o sută

de lei cu 60 kilometri pe oră!
— Stai! — zice. — Evrika! Am găsit. Șoferul să nu dea biletul cînd autobuzul merge.
— Dar cînd?
— Cînd stă.
Să te prezinți în fața mea la asemenea anunț cu asemenea cap, e curat tupeu. Îi explic:
— Să stea autobuzul? Tocmai cel care trebuie să meargă?! Și autobuzul, și șoferul, și călătorii, toți stau acolo ca să meargă, nu să stea. Dar după dumneata, uite că stau toți. Șoferul nu demarează, pentru că decupează. Nu accelerează pentru că completează. Nu ambreiază pentru că perforează. Pină numără el restul, s-a dus pe giră diagrama! Aferim transporturi, tovarășe!
— N-ar trebui să dea șoferul bilete.
— Păi nu dă totdeauna. Uneori ia numai banii, dar bilete nu mai are timp să dea... Că întîrzie...
— Înseamnă că face economii de bilete...

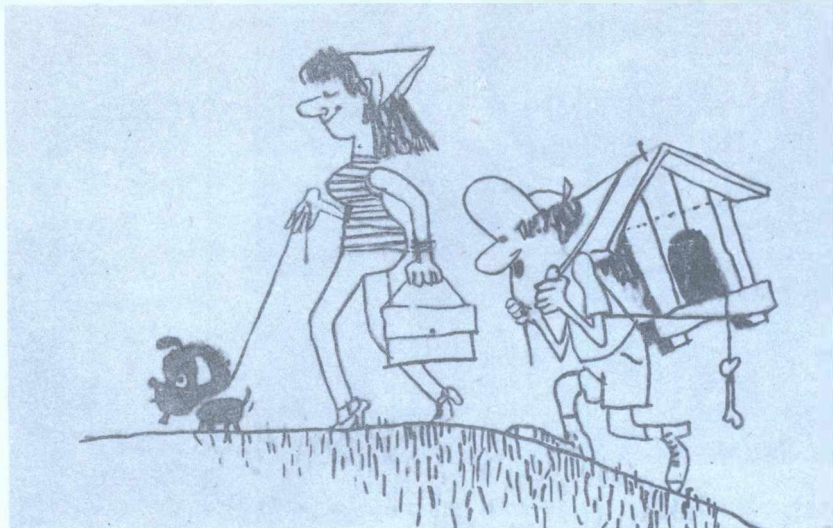

Și omul meu s-a scărpinat puțin la ceafă. N-am nimic împotriva. Nimeni nu-ți poate interzice să scarpini chiar și un cap deștept. Zice:
— În definitiv, acesta e numai un început.
— Aha! — zic. — Va să zică măsura cu taxatorii e numai etapa întâia. La etapa a doua, poate se desființează și șoferii. Atunci să vezi economie, cînd trecem la auto-servire în autobuz: un călător la volan, altul la pedale, la schimbătorul de viteză...
— Ai luat-o razna.
— Din cauza capului actual. Am dreptate să caut unul deștept? Dar pină acuma n-am găsit.
— Păi, am venit eu, așa că...
Zic:
— Nu se recepționează, așa că o să dau anunț din nou.
Îl dau chiar mîine. Vreau neapărat să găsesc un cap deștept, să-l cumpăr. Deși nu cred să găsesc vreodată capul care să mă facă să pricep ce avantaje a adus această măsură. Și poate cit îl caut eu pe ăsta, s-o găsi altul care să repare lucrurile.
Eu mi-am făcut datoria și am claxonat.

VICTOR PIȚIGOI

Arată-mi-l pe ăla cu care m-ai înșelat!

FĂRĂ CUVINTE

SADI RUDEANU

Mai sunt și din ăstia

— PIESĂ ÎN TREI ACTE —

Decor : o stațiune de odihnă.

Stimată tovarășică din vila numărul 6,

Trebuie să-ți spun că, din clipa când am sosit în stațiune și te-am zărit, nu mai am odihnă. Soarta a vrut să te văd prima oară la izvorul numărul 2 și de atunci, cu toate că medicul mi-a recomandat izvorul numărul 5, beau și eu din izvorul numărul 2, din care bei dumneata, care mi se pare un balsam pentru inimă, deși eu sufăr de ficat. Dar, o tu, iubirea vieții mele, dragostea concediului meu, ce mai contează crizele de ficat pe lângă focul ce a cuprins inima mea de când te-am zărit? Dacă aș ști că vei răspunde dragostei mele, aș fi în stare pentru tine să beau din toate izvoarele, din 1, 2, 3, 4, 5 și 6 chiar (care știu noi cum miroase) și-aș ceda toate băile mele de sulf — dacă suferi cumva de reumatism — și-aș oferi în fiecare zi felul trei, dar ce n-aș face pentru dumneata? Au trecut trei zile de concediu. Mai am optsprezece (sint venit medical). Fă așa ca zilele ce le mai am să-mi fie fericite.

Eu nu sint dintre acei care vin în concediu ca să-și caute legături amoroase, despre care știu noi cum se spune: dragostea în concediu de vară ține numai pin' la gară! Nu, iubito! Dragostea noastră, dacă vrei, poate să continue și după ce coborim din tren la București, să continue toată viața. Dar nu mă respinge acum. Avem în jurul nostru munții cu cabanele lor, riul cu malurile, pădurile cu poienile sale minunate! Ce motiv ai avea să mă

respingi? Și dacă cumva, după cum am aflat, ești căsătorită, lasă, iubito, aceste prejudecăți că doar de aia ești în concediu și de aia sint și eu în concediu, vreau să spun că soarta a vrut să ne întâlnim medical și atunci de ce să ne opunem noi destinului implacabil, când dumneata ești aici și soțul la București? Dragostea mea e mare! E sinceră! E frumoasă! Concediul petrecut departe de dumneata ar fi ca o masă fără felul unu, ca felul doi fără sos, ca felul trei fără zahăr! Ai milă de inima mea că sufăr și de ficat! Te aștept diseară la izvorul numărul 2! Fac eu cinste!

Cu dragoste,
Jean Casanova, vila nr. 5

ACTUL II

Stimate tovarășele de la vila nr. 5, Am primit scrisoarea dumitale și îmi pare rău că te sacrifici și bei pentru mine din izvorul numărul doi numai ca să te chinuiești! Îmi inchipui ce chin trebuie să fie pentru

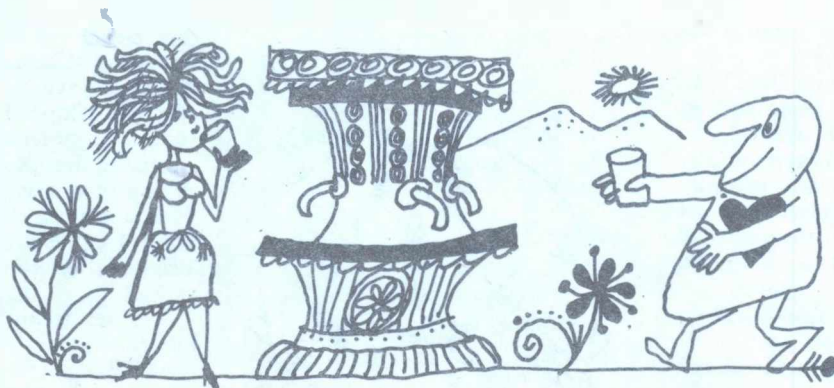
dumneata să bei de acolo, mai ales că acest izvor a secat de treizeci de ani și a rămas numai tăblița, în fața căreia eu m-am oprit o dată întâmplător și am băut puțină apă din termos! În tot cazul mie mi-e foarte milă de dumneata și sper că o să-i fie milă și soției dumitale căreia i-am trimis scrisorica ce mi-ai adresat-o, însoțită de câteva rinduri de-ale mele (adresa am luat-o de la administrația stațiunii). După părerea mea, pentru un asemenea concediu «medical», soția este cel mai bun doctor și, dacă nu de ficat, de inimă precis te va vindeca ea. Ți-am aplicat acest tratament ca să-ți arăt că, atunci când fiind în concediu, dai în «focuri» din astea, te arzi. În concluzie, vreau să te rog să nu mă aștepti la izvorul numărul 2 pentru că te așteaptă la administrație, unde o să-ți servească un tratament numărul 1!

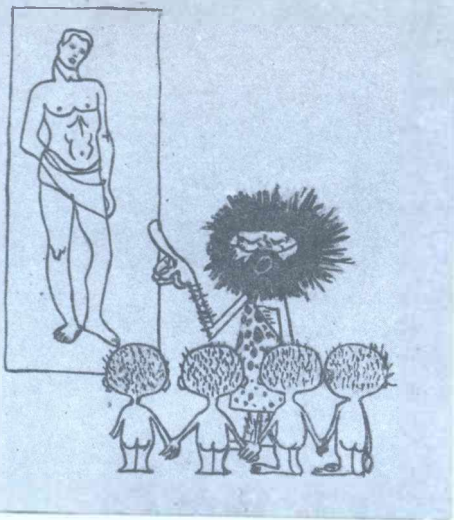
Pa!
Tovărășica de la vila nr. 6

ACTUL III

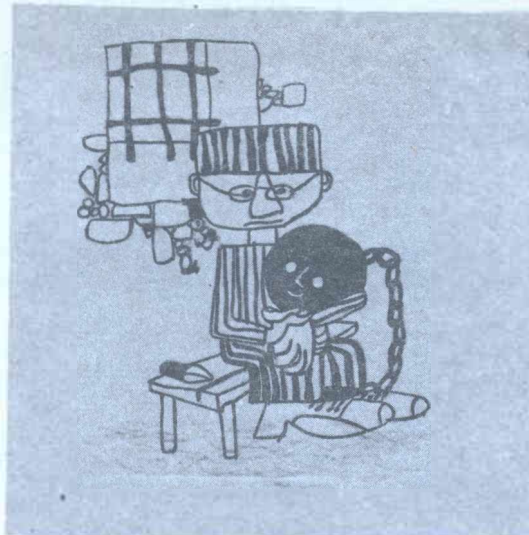
Costică: Ce faci, Jenică? Abia acum cinci zile ai plecat în concediu și te-ai și întors?

Jenică Casanova: Nu, mă Costică, m-au trimis acasă pentru că primisem un diagnostic greșit! Eu am plecat în stațiune crezind că sufăr de ficat și acolo au constatat că am... altă boală!

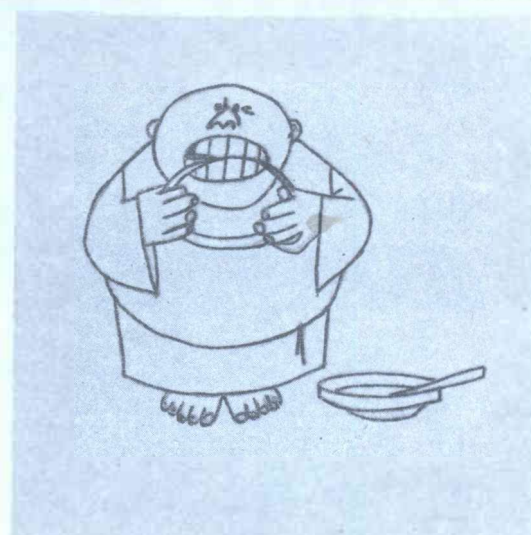

Așa arăta omul înaintea erei noastre.

FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ CUVINTE

MICRO-FOILETOANE RIMATE • MICRO-FOILETOANE RIMATE • MICRO-FOILETOANE RIMATE

Pentru eliberarea unui rulment din magazie sînt necesare 22 de semnături la Uzina de pompe București.

*Întreprinderea — se știe —
E de pompe. Ca atare,
Un rulment din magazie
Se preia cu pompă mare.*

Șeful de manevră Gh. Vasile de la stația C.F.R. București — Triaj, împreună cu un prieten, a sustras dintr-un vagon de marfă 600 de batiste.

*N-a putut el să reziste
Să nu fure din batiste.
Altfel omul nu putea
Să-și deplîngă fața sa.*

La restaurantul «Universității» din Capitală, consumatorii sînt serviți în veselă murdară.

*Economii, nevoie mare,
Nu mai risipesc hîrtie
Și deci lista de mîncare
Ei o au pe farfurie.*

Într-un trimestru, la Întreprinderea de construcții și montaje metalurgice din Reșița au fost angajați 1 057 de muncitori, în timp ce 1 160 au plecat.

*Circulația prea mare
Te cam pune la-ndoială.
Întreprindere e, oare,
Sau șosea națională?*

În toată Timișoara, cooperația meșteșugărească nu are nici un centru de zugrăvi.

*Dacă bănășenii, bieții,
Văd că în gospodărie
Nu mai sînt curați pereții,
Să-i dea la spălătorie.*

V.D. POPA

A. DRAGOȘ

O. OPRESCU

DATI CONCURS?

Nici n-am apucat să-mi scot bine paltonul că Mihalache imi și umplu paharul. Mă indesea cu palmele în fotoliu și apoi strigă cu o voce (care-l făcu pînă și pe crainicul televiziunii să-și ridice ochii de pe foile jurnalului de seară) Mioară!

Fetița apăru pe ușă dînd la o parte o perdea roșie de catifea și izbucni:

— Nene Alecule, bine-ai venit în casa noastră!

Mă întorsei să văd cui se adresează. Da, mic!

— De ce vorbești așa, ești răcită?

— Ha, ha, ha, rise fata, cu vocea reginei ostrogoților din Coșbuc... Răcită?... Mă doare sufletul!...

Și, deschizînd ochii mari, îi închise apoi și se întinse pe covor.

— A leșinat! Apă, Matache! strigai eu îngrozit.

— Stai să vezi, asta încă nu-i nimic! imi șopti el. Apoi se întorse către fată: — Sări pe fereastră!

— Ce faci! sării eu îngrozit de pe scaun. Fata deschise fereastra și cu o voce lugubră rosti: Adio, tată, de-acum eu nu te-oi mai vedea... și dispăru.

— Ajutoor! șoptii pe jumătate topit.

— Las' că vine ea pe scară. A ieșit doar în balcon.

Fata se prezentă surizătoare.

— Ce ziceți, am sanse?

— Dacă mai repetați de multe ori figura cu fereastra...

— Dar intră...?

— Cum vrei să intre de afară?

— Lasă glumele. Intră la Institut?... O ajuți tu, n-o să ne lași... și ia uite aici ce piept vine...

— Ce piept?

— De curcan, frate. Ia o felie și spune-ne cu cine poți vorbi din comisie! Că de patru ori a dat fata și, imaginează-ți, a căzut de cinci ori... Nu te mira, o dată am reușit s-o reexamineze! Ai văzut ce trăire sinceră are, ce joc?

— Bine, dar eu...

— Tu să nu ne lași, că de mică face teatru. Să o fi văzut cînd avea matematica la școală ce bine se prefăcea că e bolnavă... Și cum recita...

— Dar eu nu știu dacă...

Și încetul cu încetul mi-am făcut loc spre ieșire... Din prag, fata mă privi dramatic:

— Fiți atent cînd coboriți. Lipsește o treaptă. Să nu se întimple un accident!

Vocea ei era convingătoare. Într-adevăr poate că ar merita să mai încerce...

M-am trezit deodată la capătul scării într-un fel de triplu salt mortal în jos. De astă dată nu jucase teatru...

Unchiul Marian din Pașcani și-a adus băiatul căzut o dată la I.S.E. și încă o dată la «Petrol și Gaze».

— Nu-i așa că e prea mărunțel ca să fie actor?

— Desigur, am încuviințat eu fericit.

— Și e și cam copilăros...

— Atunci!...

— Pune-i tu o vorbă să intre la regie. De

aia de film!... Că am văzut eu că nu e mare muncă și poate că încadrarea e bună!

Fotograful meu mi-a scos o poză pentru buletin, care poate fi arătată. (Doar știți cu toții că asemenea poze sînt bănuite de impudicitate. Fiecărui îi e rușine să arate acele surisuri care amintesc parcă de clipa «ultimei dorințe» înainte de sentința capitală.) Semăna oarecum cu mine. Fotograful m-a anunțat că dă la «operatorie».

Un șofer de taxi m-a condus ieri printre tramvaie și stopuri într-o goană a morții care m-a făcut să-mi bată inima mai tare decît aparatul de taxat.

— Vă cunosc, mi-a spus el. Nu credeți că-s bun de cascador? Vreau să dau la... Dar cine nu vrea?

— Dumneata posi să mă azusi cu seva dacă dau la teatru?

— Poftim?

— Băiatul te roagă să-l ajuți să dea la teatru.

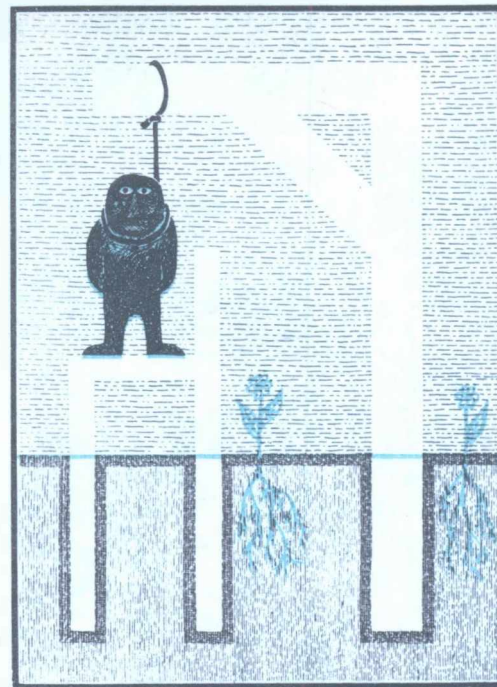
— Dar n-are dicție!

— Cu dicție intra el, n-avea nevoie de tine... Da' ce, Fotino și George Constantin n-au ajuns?... Și piesele astea moderne sînt așa de proaste că mai bine nu le auzi...

Am măcar o satisfacție! Nici unul din copiii voștri nu vrea să dea examen la «critică teatrală»!

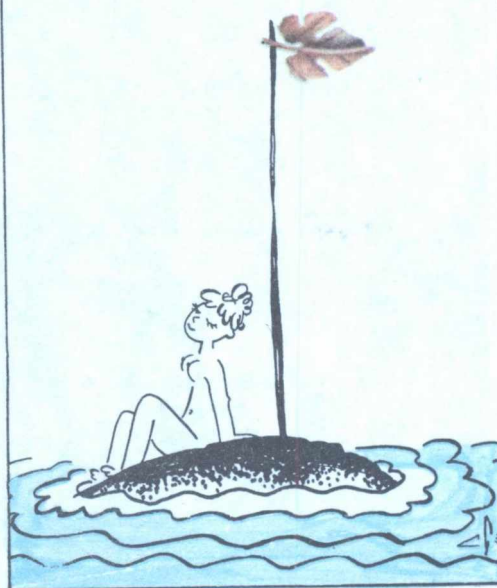
— Să crezi tu! Dacă pișă la celelalte, se fac cu toții critici!

ALECU POPOVICI

FĂRĂ CUVINTE

C. BOSTAN

FĂRĂ CUVINTE

MARIN IORDA

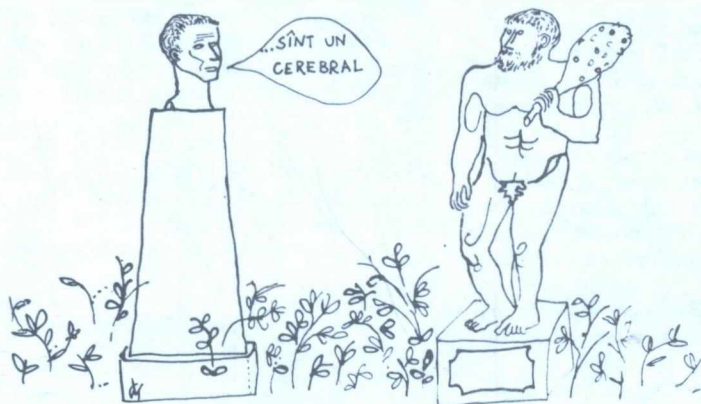
— De ce dau mereu din mîini, iar cu replicile sînt așa de zgîrciți?
— Nu vezi?... Se joacă «Avarul».

MINI-POVEȘTI

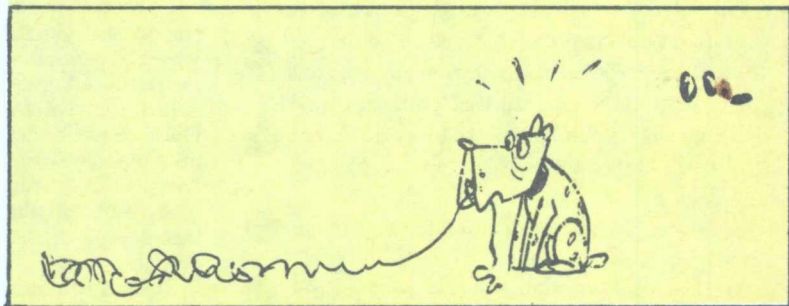
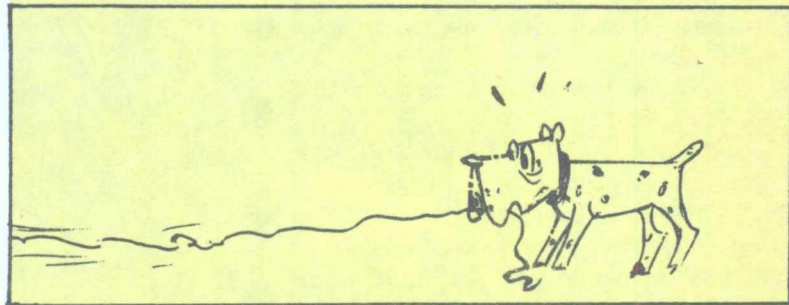
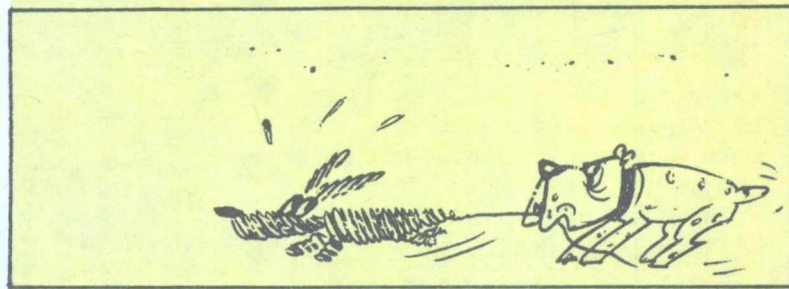
- ÎNTR-O împărăție îndepărtată trăia un crai care avea trei fete. Până cînd a aflat nevastă-sa.
- ÎNTR-O zi, la un magazin, se aduse urs. Imediat se formă coadă, căci la raionul cu urși era un singur vinzător. Dar îi săriră în ajutor alți doi, care tot stăteau degeaba la alte raioane. Și așa a rămas ursul fără coadă.
- ZÎNA cea bună se arătă într-o noapte în visul unei tinere prințese: «În curînd vei avea un copil. Alege cum vrei să fie». La care tinăra prințesă răspunse fără șovăială: «Vreau să aibă ochii lui Fănică, părul lui Costică, nasul lui Petrică și Fiatul lui Jenică...»
- ÎNTR-O zi, în locul frunzei de viță, Eva își puse un trifoi. Adam se uită cam strîmb, dar ea îl liniști: «Ce te superi? Vreau să port și eu mini-jup».
- AU FOST odată trei cerbi: unul de aur, unul de argint, unul de bronz. Și s-au dus...
- ÎNTR-UN loc trăia odată un vistiernic tare nepriceput. Niciodată n-a știut ce să facă cu banii. Într-o bătălie însă, o săgeată se opri în punguța cu monezi, ce o purta în dreptul inimii, salvîndu-i astfel viața. Se spune că aceștia au fost singurii bani pe care-i plasase cu folos...
- O GĂINUȘĂ făcu într-o bună zi un ou de struț, la care celelalte orătănii spuseră: «Vedeți? Găinușa nu ne-a mințit: a făcut într-adevăr o călătorie în Africa»...
- SE FĂCEA că redactorul-șef citi aceste mini-povești și le onoră cu un mini-zimbet...

FRED FIREA

V. CRAIȚĂ-MÎNDRA

Șt. MIRON

FĂRĂ CUVINTE

Sărmana inimă de tată

O părere foarte răspîdită consideră că toată dragostea față de copii este înmagazinată într-un depozit cunoscut îndeobște sub numele de inimă de mamă. Deși milenară, părerea e lipsită de temeii. Cordul masculin nu-i cu nimic mai prejos în această privință decît ventriculele și auriculele care pulsează în toracele sexului slab.

Așa trebuie să fi raționat dl. Raphael Gregor Guthrie, multimilionarul proprietar al unei uzine siderurgice din Pittsburg (S.U.A.) Văduv prin divorț și singur pe lume prin decesul tuturor rudelor lui, era firesc ca industriașul să caute un plasament convenabil pentru capitalul afectiv de care dispunea. Pe cei ce munceau în uzina sa nu avea motive să-i iubească: în loc să-l slujească cu dragoste filială, lipită de preocupări materiale, ei se țineau de greve pentru cîteva dolari în plus — vorba filmului care a rulat și la noi.

Toată dragostea d-lui Guthrie s-a concentrat așadar, asupra fiului său,

Raphael junior sau Raph, cum îl dezmiarda taică-său. Cînd a implinit șase ani, de pildă, Raph a primit, ca orice băiețuș, o jucărie mecanică, bineînțeleș pe măsura sentimentelor lui papa: un «Chrysler» de 8 cilindri în V, model sport cu accelerator delicat, capabil să furnizeze chiar și sub apăsarea unui picioruș de copil, o viteză de 180 km/h. Indulgent cum numai un tată știe să fie, dl. Gregor Guthrie nu s-a supărat cînd puișorul lui a stricat jucăria, izbindu-se de un copac. Nici măcar pentru cele două persoane strivite cu acest prilej nu i-a făcut nici un reproș, ca nu cumva să-l demoralizeze.

La fel de bine s-au încheiat și alte pozne ale zglobiului Raph. La 14 ani, incingînd un chef la toartă cu cîteva prieteni în vila primită cadou de la babacul, el a ținut să-și demonstreze talentul de aruncător cu cuțitele. De la a doua încercare, a reușit să înfigă unul într-o spinare de musafir. Din fericire, urmările n-au fost prea grave și, după numai opt

săptămîni de spital, ținta vie a rămas vie. Precocel Wilhelm Tell a fost din nou iertat cu mărînimie de autorul zilelor sale.

Procedul a fost eficace, dovadă că în următorii cinci ani, Raph s-a cumînit, limitîndu-se la cîteva glume nevinovate: două-trei tentative de viol asupra unor fete care nu-i apreciaseră suficient farmecele, un scaun spart în capul unui bătrîn care-l muștrase pentru scandalul făcut într-un teatru, o ceașcă de cafea fierbinte turnată pe ceafa unei chelnerițe care nu-l servise destul de prompt — și alte asemenea fleacuri peste care dl. Gregor

Guthrie a trecut buretele amorului patern.

Dar în aprilie anul acesta, lucrurile au luat o bruscă și neplăcută întorsătură. Făcînd socoteala multimilioanelor sale, dl. Gregor Guthrie a constatat că-i lipsesc aproape 800 000 de dolari. După o scurtă cercetare, el a descoperit că suma fusese ridicată de unicul său urmaș, care-i falsificase iscălitura pe niște cecuri. Cu o întîrziere de două decenii, tatăl s-a gîndit că fiului nu i-ar strica puțină morală — și i-a făcut-o. Mirat de ceea ce i se întîmpla pentru prima oară în viață, juniorul a scos pistolul din buzunar și l-a descărcat în pieptul seniorului.

Dl. Gregor Guthrie nu a mai rezistat acestei încercări. Atît la figurat — ingratitudea odorului său —, cît și la propriu — patru gloanțe de calibru 6,35 — au zdrobit duiosă lui inimă de tată. Păcat, ea ar fi fost gata să ierte din nou. Cu condiția ca Raph să fi tras în altcineva.

N. AURELIU

...ȘI AVEA NAE UN FRIGIDER

(urmare din pag. 2-3)

— Ba să-ți iei d-ta tocana, că prinde laptele miros de ceapă că nici nu știi să gătești... Ce, profiți de faptul că domn Năiță e un gentil!

— Lasă clanța frigiderului!

— Ba n-o las. Ce-i frigiderul d-tale?

— Las-o că se întimplă bucluc!

— Ia mina de pe cratița mea cu tocană, că nu știu ce fac!

Tocmai cind cearta era în toi, hop și domnul Gică între ele.

— Da' d-ta de cind și pină cind la frigiderul lui domn Nae?

— La fratele Năică? Păi mi-a dat voie înainte de a-l cumpăra.

— Ți-o fi dat dar nu mai e loc. Nu vezi că bietul om își ține toate alimentele lui pe balcon? Și d-ta dai buzna! Ce lipsă de delicatețe!

— Ce delicatețe, madam? Faci pe aia care nu mai poate de grija lui Nae și din harpagon și hrăpăreț nu-l mai scoți!

— D-ta vorbești? Care ești toată ziua cu șprițu-n nas și acuma nu mai poți dacă nu-ți la gheață? Cumpără-ți frigider, d-le! Nu profita de bunăvoința altora. Ia uite dragă, ce mitocănie!

— Așa e. Te bagi peste două femei, ditamai omul!

Dar nu terminară bine cearta cind pe ușă își făcu apariția domnul Popescu cu un pachet de carne în mină. Cei trei îl și luară în primire.

— D-ta ce vrei, d-le Popescu?

— Să-mi pun carnea asta la frigider că afară e iad nu altceva...

— Ce vorbești, d-le? De cind și pină cind?

— Cum de cind? Mi-a dat voie Năică care mi-e mai mult decit un frate... gentil și fin!

— I-auzi, domn Gică!

— Lasă, madam Ionescu, că facem noi ordine aici. Ce? Fiecare e de capul lui? Te rog, d-le Popescu, să-ți iei carnea. Aici nu mai e loc decit pentru laptele și tocana d-lor și vinul cu sifonul plus musacaua mea...

— Uite ce e, domn Gică! Eu n-am chef să mi se strice carnea din pricina d-voastră care v-ați băgat pe sub pielea idiotului ăla de Nae. Să nu mă scoateți din răbdări că fac praf frigiderul ăsta... numai din cauza lui și a lui Nae am ajuns de ne certăm toți din bloc. O să vorbesc cu Nae să ne programeze pe zile. Nu așa! Cum i s-a năzărît unuia, tronc cu toate alimentele lui la frigider!

Această ultimă discuție a pus capăt conflictului. Domnul Nae s-a supărat și a pus piciorul în prag. Așa nu mai merge. Acum dl. Nae și-a cumpărat un ghețar mic pe care îl ține pe balcon iar dimineața face coadă la gheață. L-a adus acasă noaptea pe cind dormea tot blocul, dar se pare că au aflat cei de la mansardă fiindcă prea au început să-i facă ochi dulci lui domn Nae pe care au și început să-l treacă florii.

URZICO

DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Ca să poți depune la biroul de bagaje de mină din gări un geamantan treaba nu e prea simplă deoarece parcă e un făcut ca majoritatea geamantanelor să nu aibă încuietoarea bună, așa cum prevede regulamentul C.F.R. Și din această cauză, mulți călători care apelează la serviciile acestor birouri sint refuzați elegant și categoric. S-a făcut însă o propunere din partea publicului și anume să fie inzestrate respectivele birouri cu sigilii, adică de îndată ce se prezintă cineva cu un geamantan avind încuietoarea... debilă, să se aplice peste aceasta un plumb și cu asta s-ar rezolva problema. Dar C.F.R.-ul a zis ba la auzul unei asemenea soluții. Cică nu se poate!

De ce nu se poate, tovarăși de la C.F.R., că doar de sigiliu e nevoie la geamantane, nu la inițiativă!...

Gârboan Alex., Fetești

URZICUȚO,

La cofetăria «Victoria» din Capitală, era responsabil Cojocaru Viorel, un multilateral. Venea la serviciu în stare de ebrietate, brusca salariații din subordinea lui, provoca scandaluri, se certa cu consumatorii ș.a.m.d. Dacă cineva îndrăznește să-i atragă atenția că nu e bine ce face, Cojocaru devenea... darnic. Începea să împartă palme de mare calibru pină ce obrajii «interlocutorului» căpătau culoarea roșu-închis, iar ochii culoarea vină-deschis!

Și cind te gindești că i-a mers atita vreme ca pe roate! Dar uite că acum are o... pană!

P. Ion, Loco

URZICO DRAGĂ,

Există în imensa listă a utilajelor casnice și vasele emailate tip «Gospodina», mult soliditate de gospodine bineînțeles.

Iată însă că în orașul Caransebeș n-a mai apărut de vreo doi ani nici un asemenea vas, deși în fiecare zi se fac tot soiul de promisiuni.

Se poate una ca asta, să stea Caransebeșul de atita vreme fără... «gospodine» emailate (?) că din celelalte (în capot și papuci) sint cite vrei...

C. Gh., Caransebeș

URZICO,

Cind școala generală din comuna Titești jud. Vâlcea a fost dată în folosință, toți localnicii au spus deodată bravo! Dar n-a trecut mult și entuziasmul cetățenilor s-a transformat în dezamăgire. Și iată de ce: Șantierul 2 I.I.C.P. Călimănești, care a executat lucrarea, a fixat parchetul din clase peste un strat de nisip umed, care și-a transmis «calitățile» direct în respectivele lamele de lemn, cu care prilej frumusețea de parchet a putrezit pe toată lungimea de undă...

Unii susțin că totul se datorește faptului că s-a lucrat în grabă, alții că nu-i vorba de grabă, ci de nepricepere.

Acum, șantierul 2 I.I.C.P. Călimănești va trimite la fața locului o echipă care va înlocui parchetul deteriorat.

Deci alte cheltuieli! Lux mare putregaiul!...

Talpoș N.

com. Titești, jud. Vâlcea

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

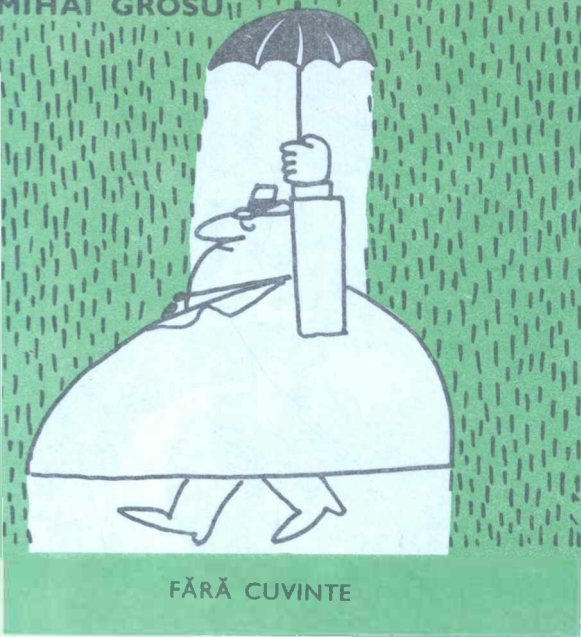
ADRESA BUCLUCAȘĂ

O fi bun și laptele fără zahăr, dar fără sticlă nu merge. La Constanța, Întreprinderea «Industria laptelui» folosește sticlele livrate de către IRVA din oraș. De la o vreme însă, fabrica nu le mai ia. Deși sint curate și neciobite, sticlele au, cică, un mare cusur: n-au fost trecute în registru de către gestionarii centrelor de achiziții. Este vorba de un registru unde să se noteze numele și pronumele cetățenilor care vind sticlele, adresa lor exactă, seria și numărul buletinului de identitate. Așa a cerut întreprinderea prin adresa nr. 6880 din 19 martie a.c. trimisă la IRVA.

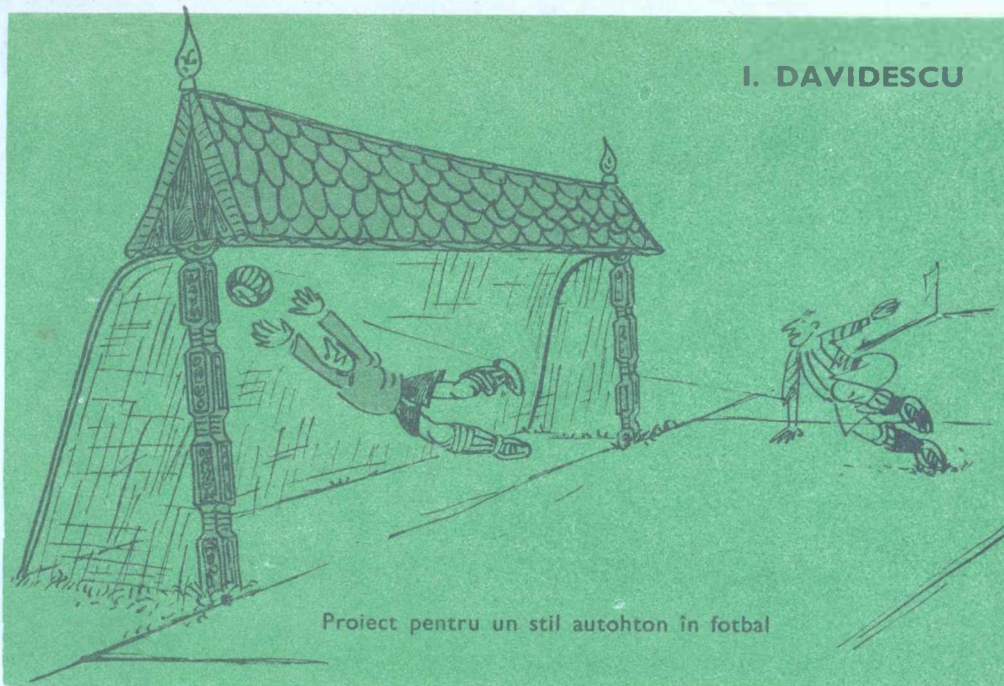
Furnizorul sticlelor, pe bună dreptate, nu este de acord cu introducerea scriptologiei la centrele sale. Dacă s-ar aplica măsura, centrele ar trebui să aibă două feluri de lăzi: unele pentru sticlele goale și altele pentru registrele pline cu identitatea celor care le-au vindut. Iar bieții gestionari n-ar ști ce să trimită mai întâi: sticlele la IRVA sau registrele la D.C.A.?

Și cind te gindești, toate acestea din cauza adresei buclucașe trimisă de «Industria Laptelui» Constanța, sub semnătura directorului adjuncț Sclavu. Sclavu și nu mai știm cum. După toate aparențele, Sclavu... birocrăției!

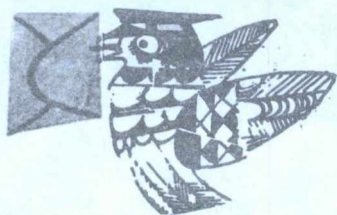

FĂRĂ CUVINTE

Proiect pentru un stil autohton în fotbal

POȘTA

MARA PIGE — COMUNA BĂLCEȘTI, JUD. VÎLCEA

Ne trimiteți următoarea... rugăminte:

*E viața lungă, Urzica mare
Și eu pe lume n-am ce să fac
O, arătați-mi o arătare
Să iau penița și s-o atac.*

Să vă arătăm o arătare? Ne pare rău, dar spre deosebire de dv. noi avem foarte multe lucruri de făcut.

TOMA MICHINICI — LOCO

Epigramele, în general, sînt spirituale, dar nu incurajăm prea mult calamburul deoarece este, în cele mai multe cazuri, superficial. «Epitaful unui original cu orice preț», ar fi fost bun dacă cele două rime ar fi fost corecte. Totuși:

Unui original
*Pentru el asta e culmea:
A murit ca toată lumea!*

CALOTĂ COMAN — BRAȘOV

Cugetările «De bună seamă» sînt forțate. Suciți cuvintele pe toate părțile și, fără să vă dați seama, scoateți asemenea filozofii:

«Cel ce-și face seama este că nu și-a dat-o niciodată, și o dă o singură dată, cu sufletul la gură».

Este că, nu-i de luat în seamă?

V.A. STOENESCU — BRĂILA

Majoritatea epigramelor sînt directe. Una dintre ele nu are obiect satiric deoarece observația dv. se referă la un lucru normal.

Unui critic
*Critic mare zici că ești
Dar prin mine te hrănești.
«Moara» ta ca să nu stea
O-nvîrtește «apa» mea.*
Dar cum vreți să-și exercite criticii misiunea? Citind în stele?

T. CONSTANTIN — COM. BĂRCĂNEȘTI, JUD. ILFOV

Versurile sînt amuzante, dar critica sare uneori peste... Pegas. Nu

puteți cere muzicii ușoare să inscrie pe portativ «tunetele și bubuiturile de șantier» sau «scrișnetele de uzine». Avem foarte multă nevoie de «liniște»...

IOSIF PENA — LOCO

Desenele sînt foarte slabe. Este amuzantă rugămîntea dv. «Totodată te rog să-mi arăți și mie greșelile ca pe viitor să le fac mai bine». Sperăm să nu faceți greșelile mai bine. Ci desenele.

C.P. CANDIAN — LOCO

Epigramele sînt directe, fără poante și fără... speranțe.

LUCIAN BRONESCU — PUCIOASA

Dintre «De ce-urile» dv. am spicuit două, care aveau de ce să fie spicuite:

- De ce broaștele șifonierului «Erou» sînt puse unele într-o direcție, altele pe dos? Pentru stingaci?
- De ce nu se găsesc jaluzele în comerț, decît cu blocuri cu tot?

GEORGE KERTESZ — ARAD

Dacă poezia «De vină-i...» Diogene» nu merge, de vină sînteți dv.

ION VARTAN — LOCO

Îmi mărturisii: «Stînd pe-o stradă m-am inspirat și am schițat niște desene umoristice...» Poate ar fi bine să le mai schițați o dată, acasă.

MARIAN DUMITRESCU — LOCO

Ipostaza artistului care, nu știu de ce, la început e poet și pe urmă actor, e de neînțeles în cele citeva rînduri care formează schița dv. E bine că scrieți scurt, dar trebuie să fie și cuprinzător. În al doilea rînd să știți că epitafurile ironice nu se fac la adresa unor oameni decedați cu adevărat. Epigrama dv. e sinistrală.

RODICA TOTT

REDACTIEI

GH. OLTEANU — CĂLĂRAȘI

Una dintre așa-zisele anecdote e bună și o reproducem:

Concluzie:

— Criticîndu-l, am crezut că o să-l dea afară, nu că o să se îndrepte.

TRAIAN ROMULUS BĂBUȚĂ — com. BRÎZNIC, Jud. HUNEDOARA

E interesant cum începeți scrisoarea: «E prima dată cînd scriu la această revistă, de aceea n-o cunosc prea bine...» Și ne trimiteți citeva epigrame, dintre care alegem una:

Unui frizer

*Acuma știu, aștepti bacșiș
Așteaptă, n-am ce-ți face,
Data trecută am așteptat și eu
Să iasă freza Ciceru.*

Ce pot să vă spun despre aceste epigrame? Sînt mai mult decît slabe, adică nu există. Acum sper că ne cunoașteți...

GH. BOROANCA — elev, com. PEȘTIȘANI, Jud. GORJ

Nu trebuie să vă cereți scuze pentru că ați început să cugetați ca o... pisică. Întimplător, «mi-au» plăcut citeva:

- Pisica mîncă lapte, dar nu paște vaca.
- Vecinul se poartă cu soția ca șoarecele cu pisica. Atîta doar, că n-o mîncă.

VASILE ANATOL — IAȘI

Sinteți în progres vizibil. Reproducem una dintre poezii (cea mai reușită). Sperăm să ne trimiteți și altele.

COROPIȘNIȚA

*O coropișniță se gindea fericită
Că e o ființă desăvîrșită,
Complexă ca o ecuație,
Adaptabilă în orice situație:
O vietate, cum altele nu sînt!
Putea trăi în sol, pe apă, pe pămînt,
Putea chiar să zboare.
Binemeșles nu cu viteză prea mare,
Dar, oricum, era zbor,
Ceva în genul unui planor.
Astfel, mergînd visătoare
A înghîțit-o o pasăre oarecare
Dar n-a murit de pomană:
Era mult mai complexă acum,
ajunsă hrană!*

RADOC MOTRU — MOTRU, Jud. GORJ

Ideile mai merg, dar desenul le face... figura.

LUDOVIC OPREA — ROMAN

Nu publicăm poezii din auzite. Și nici din văzute.

DEOCAMDATĂ, NU!

Timbota Mihai — Timișoara, Chiorescu Constantin — Dorohoi, Butnaru Mihai — Bacău, Nica Constantin — Oradea, Stoicescu Alexandru — Loco, Weber Sterică — Loco, Dragomir Pătru — com. Plopu, Jud. Brăila, Viorel Dobre — Galați, Ioan Biriș — Cluj, Măutoiu Eugen — Ploiești, Popescu D. Ioan — Craiova, Gh. Marius — Loco, Victor Crișan — Loco, Buga Ioan — Buzău, Csene Ivan — Loco, Petre Dobre — Loco.

„URZICA“

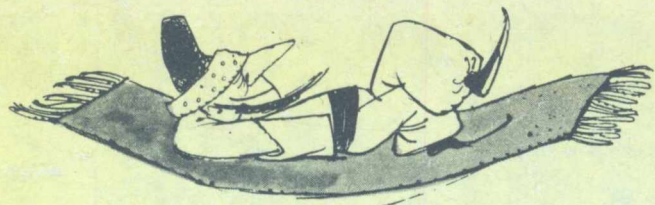
REVISTĂ BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calăa Victoriei nr. 25 Secția scrisori 14.60.34;

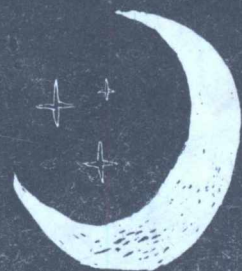
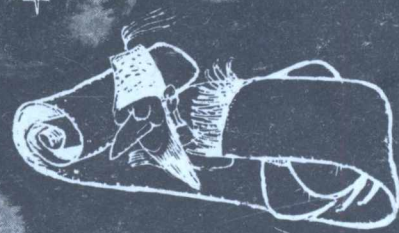
Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul

Poligrafic «Casa Științei» 44.601

ÎN TRE MOLII: - Ei, îl doborîm?...

COVORUL FERMECAT

Desene de EUGEN TARU